

Arrest

nr. 271 005 van 7 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Equatoriaal-Guineese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 december 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient, samen met haar twee minderjarige kinderen, op 5 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 juli 2021 een beslissing tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 18 november 2021 met nummer 263 838 worden deze beslissingen bevestigd.

1.3. Verweerder neemt op 28 december 2021 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Deze beslissing, die thans wordt bestreden, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/07/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 18/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 12 van de richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens is ze van oordeel dat de bestreden beslissing is behept met een manifeste appreciatiefout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

“Volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: “Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind: b) het familie- en gezinsleven: c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. en eerbiedigen ZIJ het beginsel van non-refoulement”.

Volgens artikel 12 2. van de terugkeerrichtlijn: “Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan’

Volgens de terugkeerrichtlijn « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt

Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaard-formulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en in voorkomend

geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Volgens artikel 22 van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven Artikel 8 EVRM garandeert het ook. Artikel 8 EVRM omschrijft het begrip 'gezinsleven' of het begrip 'privéleven' niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet allereerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Ten tweede moet het feitelijk lijken dat de persoonlijke band tussen de leden van dat gezin voldoende nauw is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland. § 150). Vervolgens moet de Raad overwegen of er inmenging in het gezins- en / of privéleven is. In dit verband moet worden gecontroleerd of de vreemdeling voor het eerst om toelating heeft verzocht of dat het een beslissing die een verkregen verblijf beëindigt. Als dit een initiële toelating is, zoals in het onderhavige geval, is het EHRM van mening dat moet worden nagegaan of de staat een positieve verplichting heeft om de privé- en / of familieleden te helpen onderhouden en ontwikkelen. Dit gebeurt door het balanceren van de betrokken belangen. Als uit deze afweging van belangen blijkt dat de staat gebonden is door een positieve verplichting, is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986. Rees / UK. §37). De vereisten van artikel 8 van het EVRM, zoals die van de andere bepalingen van het verdrag, zijn van de aard van de garantie en niet van de louter welwillendheid of praktische regeling (EHRM van 5 februari 2002, Conka / België, § 83), terwijl dit artikel de bepalingen van de wet van 15 december 1980 overweegt (EG 22 december 2010, nr 210.029). Het bestaan van een gezinsleven of een privéleven, of beide, wordt in feite nagegaan.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet, is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM [Pari. St. 53. 1825/001. p 17]. Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft, deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014. nr 129 985 du 23 september 2014 nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234 164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn

belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34- 37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest » (HvJ, M G v. Holland, C-383/13, 10 september 2013, par 32). In casu werd dit recht met gegarandeerd door de verwerende partij.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr 216 987 van 21 december 2011 « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting, de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden

In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [. . .] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980. ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168 712 du 9 mars 2007) »

Quod non in casu. Verzoekster werd niet uitgenodigd om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze elementen had te maken punten met betrekking tot haar gezins- en privéleven

Haar vader werd in 2012 als Vluchteling in België erkend omdat hij een staatsgreep pleegde in 2003 in Equatoriaal Guinee (stuk 3)

Haar oudere zuster, A.B.N.A., woont eveneens in België en heeft een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd (stuk 4). Sommige van haar andere zusters hebben ook baat bij een verblijf in België (stuk 5).

Verzoekster heeft immers bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat 5 van haar broers en zusters in België woonden (stuk 6)

Deze gezinsleden zullen zich niet bij haar in Equatoriaal-Guinea kunnen voegen vanwege hun status in België, waardoor het bijna onmogelijk wordt om het gezinsleven voort te zetten.

Bovendien is verzoekster moeder van drie zeer jonge kinderen die zij alleen opvoedt dankzij de steun van haar familie, die in België woont. Deze kinderen gaan in België naar school (stuk 7). Geen van de vaders van de kinderen woont in België, dus zij zorgt alleen voor haar drie kinderen en heeft haar familie hier nodig om haar te helpen. Het is ook in het belang van de kinderen dat zij contact hebben met hun grootvader en tantes, aangezien hun vaders met in België wonen

Zij verklaart tevens dat al haar andere broers en zussen in Spanje wonen, zodat geen enkel familielid van verzoekster in Equatoriaal-Guinea woont. Het is bijzonder belangrijk op te merken dat de vader van verzoekster wegens zijn vluchtelingenstatus nooit naar Equatoriaal-Guinea zal kunnen reizen

De Vreemdelingendienst heeft een rekening gehouden met deze factoren, waardoor onder meer artikel 8 EVRM is geschonden door geen rekening te houden met het privé- en gezinsleven van verzoekster,

en artikel 22 bis van de Grondwet door geen rekening te houden met de gevolgen van dergelijke beslissingen hen en hun familie.

Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de privé- en gezinsleven van de betrokken onderdaan van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeer beslissingen worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing.

Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezins- en privéleven van verzoekster. In een recenter arrest van 26 januari 2021, nr. 248213, heeft Uw Raad eveneens geoordeeld dat de verwijzing naar een nota in het administratieve dossier onverenigbaar is met het motiveringsvereiste: « In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar die evaluatienota in het administratief dossier. Er blijkt evenwel niet dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de evaluatienota, noch dat deze evaluatienota vooraf of gelijktijdig met de bestreden beslissing is ter kennis gebracht aan verzoekster. Er kan ook met blijken dat verzoekster toch de motieven kent. Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994 nr 47.012; RvS 21 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007. nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008. nr. 185 636) Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010. nr 205.127: in dezelfde zin 'deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen' RvS 17 januari 1996. nr. 57.548 Chau). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend -via een later proceduristuk zoals de verweernota of via de neerlegging van het administratief dossier waarin een evaluatienota zich bevindt-, kan de miskennenning van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om haar beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cf HvJ 11 december 2014 C-249/13, Boudjlida. ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010. nr. 199.865. DURIEUX).» (voir également l'arrêt du RVV n° 249715 du 23 février 2021)"

2.2. Verzoekster doet een lange theoretische uiteenzetting om te besluiten dat verweerder op grond van supranationale en nationale bepalingen een toekomstgericht globaal onderzoek moet doen van het dossier alvorens een beslissing te treffen. Concreet betoogt ze, verwijzend naar artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat ze niet werd gehoord door verweerder zodat ze niet in staat was elementen mee te delen met betrekking tot haar privé- en gezinsleven. Zij verwijst hierbij naar haar vader die in 2012 als vluchteling in België werd erkend en naar haar oudere zus die eveneens verblijfsrecht heeft in België. Zij stelt dat deze gezinsleden zich niet bij haar in Equatoriaal-Guinea zullen kunnen voegen, waardoor het "bijna onmogelijk wordt" om een gezinsleven verder te zetten. Ze wijst erop dat er nog andere broers en zussen in België verblijven waarvan sommigen "ook baat [hebben] bij een verblijf in België". Nog andere broers en zussen wonen dan weer in Spanje. Verzoekster wijst vervolgens op haar drie kinderen die in België naar school gaan en in wiens belang het is dat ze contact hebben met hun grootvader en tantes, "aangezien hun vaders niet in België wonen". Verzoekster valt erover dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Ze benadrukt dat het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten niet voldoende is. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet vereist volgens verzoekster dat in het terugkeerbesluit zelf wordt gemotiveerd over de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen.

2.3. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van het recht van verdediging dat een algemeen rechtsbeginsel is naar Belgisch recht. Het beoogt te verzekeren dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Dit beginsel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste de mogelijkheid te bieden individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het is aan de Raad om aan de hand van de specifieke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of de aantasting van het hoorrecht van aard is dat een andere beslissing zou zijn getroffen indien de betrokkene de gelegenheid had gekregen elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt aan te voeren. Om een miskennenning van het hoorrecht aan te tonen, dient de verzoekende partij dus aannemelijk te maken dat, indien zij was gehoord, een andere beslissing had kunnen worden genomen (cf. RvS 27 september 2021, nr. 14.593 (c)). De invulling van het nationaal beginsel van het

hoorrecht is derhalve gelijkaardig aan het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

2.4. Verzoekster valt erover dat verweerder haar niet heeft gehoord over elementen met betrekking tot haar gezins- en privéleven. Echter dient de Raad op te merken dat verzoekster als volwassen persoon niet aantoonbaar dat ze een gezinsleven leidt met haar familieleden in België of in Spanje dat zal worden verbroken indien ze terugkeert naar haar land van herkomst. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt immers dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook tussen meerderjarige kinderen onderling, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Verzoekster toont dit niet concreet aan. Blijkens het in punt 1.2. vermelde arrest van 18 november 2021 waarin de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt weergegeven, woonde verzoekster van 2000 tot 2017 in Spanje, waar ook haar stiefmoeder en sommige broers en zussen verbleven. Blijkens het administratief dossier is verzoekster daarna naar Nigeria gegaan vermits hierin kan worden gelezen dat haar kind N.N.M. op 20 mei 2018 geboren is in Aba, Nigeria. Verzoekster leidde aldus gedurende lange tijd een leven in Spanje, zonder de onmiddellijke nabijheid van haar vader en andere broers en zussen die in België vertoeften en ging daarna naar Nigeria waar er geen broers en zussen blijken te vertoeven. Verzoekster toont ook niet concreet aan ze haar drie kinderen enkel en alleen kan opvoeden met de steun van de familie alhier waaronder de “grootvader en tantes” die in België verblijven. Ze geeft voorts geen uitleg over de situatie van “de vaders” van de kinderen en waar zij vertoeven en of zij geen recht hebben op of nood hebben aan direct contact met hun kinderen. Evenmin concretiseert ze dat ze alhier een privéleven leidt dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Voor wat betreft verzoeksters kinderen: ze zijn nog jong en kunnen dus worden geacht zich te kunnen aanpassen aan een leven in het land van herkomst. Verzoekster wijst niet op het tegendeel en stelt evenmin dat haar kinderen hier bijzondere noden hebben op onderwijsvlak die in het land van herkomst niet kunnen worden gelenigd. Verzoekster kan vanuit het land van herkomst, waar haar vader blijkens de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen amnestie kreeg, via moderne communicatiemiddelen contact houden met haar familieleden in Europa waarbij er gebruik kan worden gemaakt van visa kort verblijf om familiebezoeken af te leggen. Verzoekster toont concluderend dan ook niet aan dat, mocht ze zijn gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden beslissing trof, zij elementen zou hebben meegedeeld die zouden hebben geleid tot een andersluidende beslissing.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder om bij het treffen van een terugkeerbesluit rekening te houden met de elementen die in deze bepaling zijn opgesomd, met name het belang van het kind, het gezinsleven en de medische situatie. Dit wetsartikel houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermogt de Raad zich dan ook niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

2.6. In zijn nota met opmerkingen verwijst verweerder naar een evaluatie die hij deed in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op 28 december 2021 en die hij als bijlage 3 voegt aan zijn nota.

Deze evaluatie luidt als volgt:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming:

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene heeft 3 minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de moeder te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden.*

- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met haar 3 minderjarige kinderen. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart ook dat haar vader, 2 half-broers en 2 half-zussen in België verblijven. Zij behoren*

echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene verklaart verder nog 2 half-broers en 2 halfzussen te hebben in Spanje, maar ook zij behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kinderen, ten gelijke titel als de andere kinderen in haar land, geen toegang zouden hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. •

Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7. Verweerder is dan ook tegemoetgekomen aan zijn verplichting zoals neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om na te gaan of er elementen zijn die de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen. Hiermee is verweerder ook tegemoetgekomen aan het bepaalde in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, wat inhoudt dat bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden onderzocht of dit in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden. Deze normen vinden een weerklank in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het door verweerder gevoerde onderzoek kan niet onderuit worden gehaald door het simpele betoog van verzoekster dat het feit dat het administratief dossier een nota *“Evaluatie artikel 74/13”* zou bevatten niet voldoende is.

2.8. Verzoekster verwijst naar artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat de motivering over de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen in de bestreden beslissing zelf moet kunnen worden teruggevonden. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.5. Een uitdrukkelijke motiveringsplicht over deze elementen spoort niet met de verplichting die voor verweerder is neergelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name de plicht om rekening te houden met de elementen die hierin staan opgesomd.

2.9. De Raad ziet ook niet in welke belangenschade verzoekster lijdt doordat de afweging die verweerder maakt over de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereiste elementen is opgenomen in een afzonderlijke evaluatienota. Ter terechtzitting werd nog eens uitdrukkelijk gewezen op deze evaluatienota maar de verzoekende partij onthoudt zich van elk commentaar hierop. Dit leidt de Raad tot de conclusie dat de hele kwestie beperkt blijft tot een theoretisch betoog.

2.10. Artikel 12 van de Terugkeerrichtlijn – waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst – heeft betrekking op, onder meer, een terugkeerbesluit en luidt als volgt:

“Vorm

1. Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

De informatie over feitelijke gronden mag worden beperkt indien de nationale wetgeving voorziet in een beperking van het recht op informatie, met name ter vrijwaring van de nationale veiligheid, de landsverdediging, de openbare veiligheid, dan wel met het oog op het voorkomen, onderzoeken, opsporen en vervolgen van strafbare feiten.”

2.11. De Raad ziet niet in en verzoekster legt ook niet uit hoe de bestreden beslissing, die duidelijk is gemotiveerd in feite en in rechte, deze bepaling schendt, nog daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks op de schending van deze bepaling kan beroepen.

2.12. Er is geen precedentenwerking in het Belgisch recht en verzoeksters veelvuldige verwijzingen naar andersluidende arresten van de Raad kunnen dan ook geen afbreuk doen aan het voormelde.

2.13. De Raad leest ten slotte geen concrete uitleg in het verzoekschrift over de wijze waarop de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout en van een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA